

Liedjes

Herman Gorter

bron

Herman Gorter, *Liedjes*. Van Dishoeck, Bussum 1930

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/gort004lied01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

**[Deel 1
Bij het naderen der revolutie]**

I.

Een schoone Vrouw
Verscheen mij in 't Heelal,
Teeder als kristal,
Het beeld der Nieuwe Menschheid.

En ik kreeg haar lief met diepe liefde,
En ik begon zeer zacht met haar te dansen,
Voor de diepe en diepe Heelal's glanzen,
En zij werd mijn allerhoogste Geliefde.

En ik kreeg haar lief met diepe liefde,
En ik begon zeer zacht met haar te dansen,
Door de diepe en hooge Heelal's glanzen,
En zij werd mijne eenige Geliefde.

Onzichtbaar zoet klinken van verre de snaren van een veël
Uit ver, van licht, droomachtig glanzen,
En wijl wij dansen,
Lijke' onze leden, wáarop wij neerzien, één geheel.

Uw boezem en dat zachte iets,
Dat over u nederstroomt, -
Is 't liefde? - dat zooals haast niets
Van overal van u wederdroomt,

En uwe kleeding, waarin 't riets
Van uw lichaam,
Golvende dansend, op en neder kooft,
Zij zijn het éénig iets,
- Dat danst -
- Voor mij die dans
En Muziek, anders bestaat er niets.

En in den zachten weemoed, één verrukking,
Van 't dansend glijden,
Voelen de geesten aan 't geluk en
Samen zich wijden.

Dansen is de voorpoort der liefde. Dansen is heilig.
Dansen is teedere minne.
Dansen met u, zoo glijdend en veilig,
Met u zijn bevredigd de zinnen.

Liefde, ster in den nacht,
Doorschitter met uw pracht
Mijn hart,
Dan wordt licht
Het moeilijk schaduwwereldzwart.

Het is winter
Ver over de aard', -
Het ijs klaart, -
Sterrengesintel, -
't Is eenzaam maar er klinkt muziek. -
O eenzame muziek, wees mijn geleider,
Schoonheid wijk niet met uw wiek,
Maar leid mij verder, wijder.

O leid mij verder, wijder,
Naar gindsche hooge sterren.
Schoonheid en muziek, U beider
Kind ben ik, laat mij niet sterven.

Liefde, ster in den nacht,
Doorschitter met uw pracht
Mijn hart,
Dan wordt licht
Het moeilijk schaduwwereldzwart.

Groent mijn gordijn,
Purpert mijn tafelkleed,
Goudt mijn lamp, -
't Is uw groene jeugdschijn,
't Is uw roode damp,
Uw gouden beeld.

De zee is lelieblank,
De zee is leliegroen,
Zij spiegelt zich blauwgroen,
En ruischt iederen klank.

In de zon
Die het zeemeer spiegelt,
In de bron
Die het maanlicht wiegelt,
Als het daagt
En in den nacht,
Zie ik u,
U, u.

Zie hoe zij daar
Het teedre lichaam houdt,
Zie hoe zij haar
Schoonheid stil beschouwt.

Ik stond aan uw shoot,
Met mijn hoofd dicht bij uw boezem,
En uwe knie omsloot
Uw zachtheid, volle bloesem

Gij weet niet wat mij is
De adem van uw mond,
Het is of in de duisternis
De morgen zijn weg vond.

Bij het denken aan de liefde
Heb ik liefde lief,
En 't is de liefde tot u, Geliefde,
Die mij tot die liefde hief.

II.

Nooit zal ik slapen
Naast de schoonheid,
Maar mijn woon leit
Bij eenzame stormkapen,
Bij eenzame stormwegen,
Waar het gras nat ligt van den regen.

Geliefde, ga niet weg van mij,
Gij zijt het eenig wat ik heb,
De vloed zijt gij,
Ik ben de eb.

's Nachts klem ik mij vast
Aan uw beeld, Geliefde, met de oogen.
Zoo klemt de zeeman aan de mast,
Dat hij niet verdrinke moge.
Maar juist dan verdrink ik, Geliefde,
Met uw beeld in het donker der Liefde.

Geliefde, gij hebt mij niet lief,
Dat kan ook niet.
Maar ik heb u zoo lief,
O zie 't, o niets dan zie 't.

Na de diepste liefde
Wordt 't hart flauw.
Men gelooft het nauw,
Maar sterft in de Geliefde.

Teeder treed ik tot u nader,
Schoone geest nieuwer Muziek,
Als tot mijn Moeder en mijn Vader,
Ik heb niets dan u, eeniglijk.

En gij vangt weer aan zacht met mij te dansen,
Zacht als mijn Moeder, Geest van de Muziek,
En uit U rijzen Heelal's lichte glanzen,
En ik sterf in Uw schaduw, Licht, verrukkelijk.

En voor mij wordt 't Heelal tot ééne Schoonheid,
Waarin ik stervend leef: in Uwe Schoonheid

En om mij wordt het Heelal tot één Licht,
Waarin ik zwevend zwijg voor Uw gezicht.

Geliefde! een helle dans!
Hier, met lichte passen,
In 't Maartlicht, nog schaarsch,
Bij de kleur'ge waterplassen,
Met elkaar in de armen,
In de kleuren, warme,
Groen en paarsch,
Uitbrekend met glans.

Daardoorheen wij samen
Als twee naakte vlammen.

Geliefde, een groote dans,
Ver, ver, van de aarde,
Ver nog achter waar de
Sterrenbank ligt, hooge sterrenschans.

Geliefde, een diepe dans,
Samen in den nacht,
Samen in elkaar gedrongen,
Een dans waarvan ontwaakt
Geen van beide, glans
Als des doods houdt ons omvangen.

Als gij danst, is 't of een roos
Danst, een groene struik vol roode rozen,
Die in vrijheid heerlijk te dansen verkoos.
Gij danst in ademen, geuren en blozen
Van uzelf, en uw donzige kop,
In toover,
Iets achterover,
Is de schoonste bloem daarop.

Alles verdwijnt
Waar gij dansend verschijnt.

Uw zacht blozende kopje,
In zijn warrigen harendos,
Is een rozenknopje,
Kijkend uit zijn mos.

Een wonderschoon meisje
Danst met de blauwe
Kleeding boven der aarde grond.
Zij denkt een nieuw wijsje,
In het blauwe
Hemelsche haar droomende mond. -
Zij danst voor der schoonheid kust. -
Diep voor haar, stuift uit het blauwe
Ronde in wolken, om haar knieën
Golft het slaande, zachte gewaad, -
Tegen haar boezem,
Nooit zoo gezien,
Zit het als bloesem,
Perzikroodbloesem, maar haar gelaat
Is daarboven glansvervuld, -
Onbewust, -
Zij danst voor der schoonheid kust, -
In onschuld.
Zij verliest zich
In het licht, de
Bron
Der zon.
Zij gaat, hoor! o!
Te loor in de
Bron
Der zon.

Zij is op der schoonheid kust! -
Zie daar komt ze
Weer, o droomt ze? -
Ze is het licht,
Het nieuwe licht,
Zij danst
In blauw
Boven de aarde licht,
Zij danst, bewust,
Van, naar, de schoonheidskust,
Vlak bij de schoonheidskust.

In groene golf stuift zij op,
Als nevel, haar trotsche kop
Weg van haar voeten, onbewust, -
Haar lichaam één baar op de kust
Van de verre wereld der schoonheid. -
Haar geest diep weg in schoonheid. -
Zoet als een groene golf, met een wit
Bruijse getooid, zoo gaat haar hooge snit
Dansend omhoog en zij schouwt klaar. -
 Zij wordt zich bewust! -
En, het trotsche haar wakker, kijkt zij naar
 De verre schoonheidskust,
Der schoonheid die is zoo nabij haar. -
 En lachen, zooals de zon
 Over de zee, komt de lachenszon
 Over haar heen, in 't lichte groen.
En zij voelt dat zij zelf de schoonheid is,
Die daar danst en wier voet glinsterruischend' gliss'
Op het stralende strand van de schoonheid.
 En lachende is ze bewust
 Van haar dans op haar eigen kust,
Van haar dans op der schoonheids kust,
Van haar dans op de stralende kust,
Op de stralende kust van de schoonheid.

III.

Zij nadert,
Zij genaakt.
Alle dingen verdwijnen,
Verzinkend voor haar verschijnen,
In de lucht stilte-dooraderd, -
Naakt.

Ik heb haar zoo lief dat ik
Terugwijk. - Mijn blik
Zelfs houd ik terug. Mijn ziel
Is u, Geliefde.
Ik zink in mijn liefde en kniel.

O neem aan mijn devotie,
De vlammen van mijn emotie,
Mijn oneindige liefde,
Waar in ik voor u neerkniel, Geliefde. -

Zij nadert, zij genaakt,
Komend,
Liefdedooraderd, liefdedroomend,
Naakt.

Haar ovaal hoofd
Als ooft,
Haar oogen stralend geluid
Voor den Geliefde,
Haar boezem
Als gewelfde bloesem,
Geurend liefde,
Haar voeten zacht
De bruid
Steekt ze in den nacht,
En wacht.

Zij staat wachtend. -
Dat is reeds lijden verzachtend. -
Haar zacht gelaat
Staat schouwend mij,
Den zaal'gen Pan,
Of 'k kom.

Als vlammen lijken
Haar oogen. Wij spreken
In 't zacht verwarmen
Van hare armen.

In het gestorven gefluister
Voor het geboren werd, -
Als in de hoogzee diep
Het beeld van gesternte
Onstoffelijk sliep, -
In 't opzien den luister
Der verre licht flitsende zilvren kaars, -
Blijft niets dan Haar's.

Zij gaat over een zee,
En aan haar hangende hand
Voert zij mij mee
Naar dat verre land. -

O Geliefde!
Hemelsche hooge ster,
Eenmaal zal ik tusschen
Uw stralen zijn. In vlam van kussen
Met u opgaan. Tot eenen schijn
Van schoonheid en licht.
En over de aarde
Met u rondwaren,
In liefde licht,
Tot eeuwigheid.

In 't maanlicht glinstren duizend kleine golfjes,
Het helle groen van 't water is als zilver,
Het lijken wel de ontelbare visschen,
Die met den stroom af zwemmen naar de zee.

Ik zit diep eenzaam in mijn kleine bootje,
Slechts af en toe beweeg ik mijne riemen,
De nacht en hare eenzaamheid vervullen
Mijn hart, mijn jonge hart met treurigheid.

Ik zie in 't maanlicht duizend leliebloemen,
Met reuzenbloesems, die als paarden glanzende,
Ik liefkoos ze met mijne houten riemen,
Zij ruischen op als spraken ze van 't geluk.

Zij nijgen zich en wenken liefdedronken,
Zij fluistren troost in mijne arme ziele,
Ik blik als gelukkig op ze neder,
En mijne smart, die mij zoo diep neerdrukte,
Glijdt, als een donkere schaduw, van mij af.*

* Ontleend aan Li Tai Po, vertaling Hans Betge.

Mijn gouden blikken blozen. Van zoete schaamte
Dat ik u liefheb. Zooals 's avonds zee.

En van de zee komt stil een zacht roepen,
Of dat zij komt, of dat ik komen moet.

Oneindig verlangen schijnt nu langs de duinen
Te waaien, - en schijnt gouden langs de duinen.

Verre Bruid,
Zachte schoone Bruid,
Uw gelaat parelt
Door de wereld
Uit de oneindigheid.

In uw oog parelt
De gansche wereld.
Alle kleuren, elke leest,
De hemel, de zee, de geest.

Doel!
Waarheen de drift,
Heet en koel,
Eeuwig drijft.

Verlangen,
Altijd groter,
Naar de schoot er
Hooger, verder van stijgt.

Schoot,
Eindlooze diepte,
Altijd verder,
Naar mate het verlangen groot.

Geluk, Vrouw, Menschheid,
Verlangen waaraan geen einde is,
O! omdat geen grens leit
Voor de menschheid die stijgende is. -

O heerlijk licht,
Uw oneindigheid
Is voor de mensche'
Opengespreid.

Jubilate, menschen! Jubilate!
Met naar den hemel opgerichten monde,
Met vreemd-zalig verwasschene gelaten:
De Liefde is gevonden.

O, wat is Liefde anders dan de Liefde
Die denkt: O, was 'k gelijk aan mijn Geliefde.

Niet uw lichaam,
Maar uwe ziel.

Ik ben diep in uw lichaam,
In uwe ziel.
Eindlooze zale.

Heerlijk lichaam,
Oneindige ziel
Om mij heen.
Volkomenheid.

In U gegaan,
En met u een,
In hoogste zaligheid,
Slaat 't hart terug
Soms eve' op zich
Den blik terug.

Maar gij zijt vol,
Uw majesteit
Verlicht het AL,
En 'k ben in u.

Eenzaam,
Alleen,
Vergaan.

Stralende licht
Haar oogen.

Opgaan in haar hooge
Geluk...
Muziek
Zonder naam. -

In haar gouden Licht,
Haar gouden Geest,
Mijn geest.

Een gouden wereld,
Waarin mijn geest parelt.

Ik heb mij gedompeld
Nu diep in Uw gouden leest,
En als een parel straalt nu
In Uw gouden Geest mijn geest.

Uw innerlijk
Is nu mijn uiterlijk.

IV.

Uw innerlijk
Is nu mijn uiterlijk.

Zoals een meer,
Waar in een ster
Zou schitteren
Ver en teer.

Zoals een ster
Zijn glans,
In een meer
Haar dans.

Merel,
In den morgen
Verborgen
Parel.

Parel
Van Genade
Van Liefde,
Geliefde!

Hoog in U,
Diep in U,
Er is om mij geen dag en geen nacht,
Er is om mij niets dan één licht.

Eén licht! Gij zijt om mij, ik ben in U,
Geest der Muziek der Toekomst.
Uit 't Al, uit de Menschheid daalt ge
Op breede vleugels.
Gij omsluit mij, ik ben in U.

Gij zijt de Schoonheid. Stil, stil in u starend,
Met overwinning van mij zelve, zie
Ik U, vast schoon, bewegend, levend,
In wat nu is.
Gij zijt in mij, ik ben in U.
Geest der Muziek! ik ben in U,
Gij hebt U voor mij geopend. -

Het is niet waar dat dit het zonlicht is,
Gij zijt het.
Dit is ook niet de wind die over 't water blauwt,
Die is zoo zacht niet,
Gij zijt het.
Dit is ook de aarde niet, de hemel niet,
Zoo schoon zijn die niet, Gij zijt het.

O bloeiend zonlicht,
En bloeiend water!
Bleiender Liefde
Eindlooze dorst!
In 't witte bronlicht,
Op het geklater,
Ligt mijn Geliefde
Aan mijne borst,

Wanneer ik in uw oogen staar,
Geliefde,
Dan wordt mij het mysterie klaar
Der Liefde.

Overwonnen!
De zonne der Liefde
Gaat mij klaar schrijdende voor.
Overwonnen!
De bronne der Liefde
Wijst mij haar kristallen spoor.

Men zegt de absolute Liefde
Kan niet bestaan in een mensch.
Maar mijne Liefde voor u, Geliefde,
Geest der Muziek, is zonder grens. -

**[Deel 2
Bij het komen van de revolutie]**

**I.
Bij het hooren van de revolutie in de verte**

Kom, Vrijheid, met uw paarden die gevoed
Zijn van den bliksem, wervelwind-gedrenkt,
Laat ze nu baden in den stralenvloed,
Nu 't nog morgen, geen middagzon ons zengt.

Uw paarden, Hoop en Jeugd en Strijd en Arbeid,
O voer ze nu zacht naar de morgenbron,
En toon hun in dien spiegel toekomst-waarheid,
En hen zelf, dat elk zelfvertrouwen wonn'.

Want 't kan zijn, dat, voordat de Avond duistert
Van dezen dag die 't eigendom verwon,
Hun oog, nu zoo glanzend, niet meer zoo luistert,
En hun voet, steigrend, haast niet verder kon.

Want deze dag gaat over zee van bloed,
En de opgetaste avond zal ons vinden
Overwinnend neerliggend, het gemoed
Droef om den dood van duizenden beminden.

Daarom voer Arbeid, Strijd en Hoop en Jeugd
Naar Morgenbron, en laat de schimmels schouwen
Hun witte beeld, met achter hen het blauwe,
O laat ze goed zien hun Kracht en die Vreugd.

Geest der Muziek, o lucht,
O licht!
Ik zie uw eeuwig aangezicht.

Licht van het Heelal!
Eens kwaamt gij levende,
Zoekend en bevende,
Hoog-op slank zwevende,
Parel van kristal,
Uit de onbewustheid,
Tot waar de kust leit
Van 't onbewuste
En 't bewuste.

En gij leefdet,
Heen en weder
Buigend, naar de lusten
Binnen, - u, schoone rietveder,
Deden buigen
Naar alle winden.
Hooge schoone gezinde
Tot Liefde!
Tot Liefde gezinde,
Tot Liefde als kristal!
Geliefde!

Licht, o klaar
Licht waaraan de menschheid klaar
En waaraan ik mijn dorst lesch,
O Meesteres.

En nu wordt gij
Langzaam aan bewust,
Door strijd,
Licht van het Heelal!
Zacht blinken uw oogen van kristal,
Daar binnen is klaarheid
Van water en licht: de weg naar uw hart,
Als een dal...
O smart...
Van helderheid.

Eenmaal zult gij zijn
Een met het Heelal,
Uw gouden leên
Gestrekt bewuste,
Van alle kusten....

Licht! o klaar
Licht waaraan de menschheid haar
En waaraan ik mijn dorst lesch,
O Meesteres.

Maar nu hijgt gij
Daar in de verte.
Achter bloedige sluiers,
Ver achter sombere buien
Van wolken, goudgeel gesternte,
Heerlijke, stijgt gij.

O oneindige
Stralend gouden
Geest der menschheid,
Wij hebben u lief.

O oneindig stralend gouden
Geest der menschheid,
Wij hebben u lief.

Jubilate, menschen! Jubilate!
Met naar den hemel opgerichten monde,
Met vreemd-zalig verwasschene gelaten:
De Liefde is gevonden.

II.
Bij het hooren van den strijd in de verte.

Reeds nadert vastaan de Victorie,
Reeds spreidt zich de geelwitte glorie,
Als Aurora Borealis,
Maanvormig aan alle kant,
In Rusland, in Duitschland, England,
Poësis Via Triumphalis.

En ik hier in eenzame stilte,
Levende laag aan Uw voeten,
Zie Uwe hoge gestalte,
En hoor de verre gevechten,
En stort mij in Uw lichten
Om mij in U te ontmoeten.

En, teeder, hier in Holland,
Eenzaam door de duinen dwalend,
Alsof ik onstoffelijk zweefde,
Hoor ik U, leef ik Uw leven,
En zie U lichtend vlak voor mij,
Bekoorend en verovrend mij.

Over het witte ijs,
In den gouden schijn der zon,
Tusschen het groene woud der boomen,
Zweeft door dat paleis,
Over die zwarte bron,
De Muziek der Droomen.

Over het witte ijs,
In den gouden schijn der zon,
Tusschen het woud der groene boomen,
Zweeft, in onzichtbaar paleis,
De Bron,
De Muziek, der Droomen.

Stil staan wij, als twee meeuwen
Op het ijs -
Roerloos is rondom,
Als eeuwen,
't Wereldpaleis.

't Geele riet rondom
Zegt niets,
't Is een beetje rood, en stom, -
'k Hoor toch iets.

Ver weg aan den horizon
Lijkt er iets te zeggen,
Aldoor; voor men 't verstaan kon
Is het wegge -
Als men er niet naar hoort, is het er weer,
Heel van veer.

Eenzaam staat gij
Als de zon,
Lichtend laat gij
Van u licht zooals een bron.
Geeft gij laafnis
Aan wat slaaf is
Op de aarde,
Gouden waarde
Aan wie van dorst en moeheid niet meer aadmen kon.

O, fier,
Op van de bron,
Door vuur,
Naar de zon.

Een top van sneeuw,
Wit als een meeuw,
Staat in het blauwe
En pure goude.

Een top van sneeuw,
Wit als een meeuw,
Van duizellicht
Fonklend verlicht.

De zee één blauwe weide,
Groenbleek maar zonder gras,
En in dat eindloos wijde
Eén witte golf - of het gebloemte was.

Dicht bij de zee
In de hooge duinen
Ontspringt een beek, -
Zacht rond is die stee,
Zacht valt er het schuine,
Vol bloemen is die streek.

En ik zie U in de verte,
O Geliefde,
Een gesternte,
Van niets dan liefde.

Zoals een vogel
In 't licht dat parelt,
Zweef ik in 't hooge
Licht der wereld.

Groot zweeft de witte meeuw
Gebroed in vrijheid,
De vleugels fijn als sneeuw
Gespreid in wijdheid.

Een meeuw,
Wit als sneeuw,
Vliegt waar het blauwe
En zee ophoue.

Zoals de duif
Zweeft door het licht,
Zoo zweef ik door het licht
Der liefde.

De schoone schelp op de kust
Heeft figuren
Van liefde, genot en rust,
Van nature.

Op het vlerkje staan figuren,
Bij de kapel, van liefde.
Uit de stof verhief de
Liefde haar schoonheid, van nature.

De bloeme heeft in haar rood
Kroontje strepen,
Bloemen zijn een vloot
Van liefdeschepen.

Ja, het fijnste kristal,
Fijnste atoom, -
Bouwstof van het heelal, -
Lijkt, door schoonheid, van liefde droom.

Het goud heelal als liefdeschip
Lijkt te zeilen.
't Ledig lijkt een gouden klip
Voorbij te ijlen.

Zoals één roode appel, in 't hoogst van den groenenden boomgaard
Bloost in de bladeren, hem vergaten de appelplukkers! -
Neen, zij vergaten hem niet, zij konden hem niet bereiken.*

* Vertaald naar Sappho.

In 't blauwe water
Zilveren zandbank,
Blonde kuste,
Waarop de meeuwen komen rusten.

Rand
Der zee, blauw land
Waaraan geen einde,
Nooit omheinde,
Alleen door de sterren
Beschenen bron.

Zoom
Die geeft eindloos geruisch,
En droom
Naar eenthuis
Vanrijkheid
En gelijkheid.

Diep in den nacht
Hoor ik een dans,
Het is der arbeiders dans.
Ver in den nacht
Hoor ik muziek,
Het is der schoonheid muziek.

Gij verthoont u in den nacht
Hoog in des maanlichts lach.
De zee is onzichtbaar ver,
De lage bosschen zijn ruig.
Hoog gaat voorbij
De glazen wagen der nacht.

Maan!
Donkere Vlok
Van Goud en Purper!
Die daalt waar de donkere dorper
Slaapt.

Maan!
Trotsche triomf
Uw gaan!
Over de aarde doof en domp!

De nacht, de wolkebestoven nacht,
De wolken rennen in vrijheid,
Aan den horizon dooven ze zacht.

De zee, één water van vrijheid,
Dansend oneindig licht,
De lucht, één ruimte van vrijheid
Zonder gewicht,
Zij spelen de een met de âar,
Vrijhede' ontmoetend elkaar.

Gisteren was 't orkaan,
Nu is het stil en kalm, -
Alleen dondert de zee
Nog met geweld'gen galm.

Over de zee golfrijk
Gaat de eenzame wind'
Tot waar hij vindt
Een nieuw, een ander, een vrij, een wijder rijk.

Hoog, hoog achter de sterren,
Achter de helle kristallen,
Ver van het stoffelijk leven
Van nu, zijt Gij, O Poëzie.

Zij nadert,
Zij genaakt.
Alle dingen verdwijnen,
Verzinkend voor haar verschijnen, -
In de lucht stilte-dooraderd, -
Naakt.

Gij nadert,
Stilte-dooraderd,
Nu, Geliefde,
In wolken van vuur en bloed,..... één Liefde.

Tot in het diepste rilt
Mijn merg, mijn gebeente, als Gij u
Als stip vertoont slechts, Poëzie.
En bleek verwacht ik u in stilt.

Diep, diep in mijn ziel,
Ver, ver in de donkerste cellen,
Ver van het dagelijksch leven
Mijn lichaams zijt Gij, Poëzie.

O daar zijt gij,
Hooge, eenig, eeuwig Geliefde,
Mij, die u wachtende leefde,
Eindelijk verblijdt gij.

Gouden baden uit gouddamp de torens,
En de luchtzee boven de dake' is blauw,
De lucht ruischt zacht en koel zooals kinkhorens,
En mijn kamer is rood zooals frambozen.

Nieuwe beelden verrijze', als gouden rozen,
En ik val stil aan mijn schrijftafel flauw,
In 't donker, in mijn donkerroode blozen,
Mijn hoofd ligt naast dat gouden schoonst Verkorens.

Ik zou wel willen sterven, in de lust,
En voor eeuwig nemen eeuwige rust,
Nu, nu, nu, Bloeiende Schoonheid, Gij mij kust.

Ik wil gaan slapen bij die ik zóó lang zocht,
Het was van d'ucht tot d'avond dat ik vocht,
's Nachts lag ik wakker van avond tot ocht.

O! Schoone!
Ik heb U gevonden.
O! dat mijn monde
Nu dood en zwijgende was.

Bij elken blik
In de wereldbron
Zie ik niet meer ik,
Maar u, mijn zon.

O mijn hart, ga in den kelder
Van mijn ziel, ga in de sterren
Buiten, - ga in de Toekomst

O Gouden Geest
Van vrijheid,
Nu dring ik hooger,
Dring ik in altijd klaarder, witter, gouder
Blijheid,
In uw goudene leest.

‘Ziet gij hoe of het Goed
Groeit door de botsing van
Het Goed en Kwaad’? - Ik zie 't,
Het licht maakt het zien zoet.

‘Hier is het Goed en Kwaad.’
Ik zie 't. En schitterend staat
Boven alles de zon der Liefde.

Lenin.

Zoals een gouden strijder zit,
Nog moe,
Hij doet het bruin en wit
Van zijne oogen toe.

Door zijn rug ruischt
De spanning nog en pijn,
Zijn bloed traag bruischt,
Zijn geest moet nu kalm zijn.

Hij denkt aan den strijd. Hij wist er
De zege van. - Die was gister. -
Diep ademend herstelt hij zich.
Zwak voelt hij zich, ernstig.

Zoo was hij. Hij heeft het vaandel geplant,
Hoog op de bergen, naar het nieuwe land.

O lichtende gloed
Van het socialisme,
Verterend het kapitalisme
In zich, als de hemel de wolken doet.

O schoone uitbranding,
Uit de oude, der nieuwe volken,
Als uit de woeste kolken
De witte branding.

O schoone personen,
Dagende uit het vuur,
Als wonderschoone
Nieuwe Wezens uit de Natuur.

Overwinning! Bewustheid! De vruchten gloeien!
Overwinning, de mensen bloeien,
Eenheid, gelijkheid en liefde van allen,
Dat zijn de wallen
Alleen, waarbinnen de arbeiders bloeien.
Bewustheid! Overwinning! de vruchten gloeien.
Overwinning! de mensen bloeien.

O oneindige
Stralend purperen
Arbeid,
Wij hebben u lief.

O oneindige
Brandend blauwe
Eenheid der lichamen met natuur,
Wij aanbidde' U.

III.
Bij de eerste overwinning der revolutie.

En stil voel ik mij worden tot een Eenheid
Met Haar. - De lang verlangde Algemeenheid.

O! de diepe verstraling
Des nachts en des lichts, - de vertaling
Van het Heelal in gevoel! -
Zalig, liggend, omhoog gericht,
Ontvangt Zij van voet tot gezicht,
Mij, die mij stort in mijn doel -
Na eeuw'ge verdwaling -
Van Licht.

De Geest der Muziek
Legde zich neder,
Als een kristallen ziel,
Onder het blauwe weder.

Als een lichtkristallen veder,
Als een ziel kristalliek,
Onder het blauwe weder
Van des Heelals harmoniek.

Zij lag op haar rug,
Met den blik terug
In zich. In diep geluk.

Mijn geliefde,
Als water puur,
Kwam in het vuur
Der liefde.

De klare bron
Werd hemel,
De zachte zon.

Zacht als een donzen
Lag daar de naakte vrouw,
En haar gedachte klom
Als een bloem tot in den hemel.

Zacht als een donzen
Parel,
Was haar staren
Van geluk.

‘Mijne gedachten, o,
Ik vind ze niet, waar zijn ze,
Goud en wit zonder grenzen,
Teeder, vol liefde, bloo.

De liefde kwam in mij
Geliefde,
En ik zwol
Vol.

Wat is dat daar binnen,
Wat is het daar binnen,
Ik weet het niet. Mijn ziel is inne
Lichten vrede.

Ik zie niets dan licht,
Niets dan liefde,
Het licht
't Is mijn geliefde'.

‘O licht van Liefde. Eindloos groot.
O Geliefde bij mijnen schoot.
O Licht, om mijn hoofd bloot.
O Zaligheid van alles dan U dood’.

Droomend,
Het lijf stil,
In haar afgewenden blik
De zachte vaste wil
Van het heilige oogenblik.

Zij lag achterover,
Haar hoofd nog verder achterover,
Op haar dichte oogen een schijn
Van oneindig verblijven.

De klare Maagd,
Zoo klaar alsof het daagt,
Uit de diepe bron,
Werd goud door 't licht der zon.

De volkomen klare,
De al de jaren
Paarlen, werd hemel wit en goud
Door haar Geliefde.

De volkomen klare,
Al de jaren,
Als water, bergen en woud,
Werd wit licht van liefde.

Diep in de bron
Viel nu eindelijk de zon,
En de bron steeg ten hemel.

In mijn armen
Werd de klare bron
Tot hemel.

Ik zag hoe haar gelaat zwom
In hemel,
En ik zag hoe haar geest zwom
Ten hemel.

'O Liefde hoog en wit goud,
Hoe is de aard benauwd,
Hoe heb ik ooit kunnen leven
Zonder u', dat dacht met beven
De klare parel. 'Is dat mijn Geliefde?
Ik weet het niet. Dit is de Liefde.

O Liefde, leven uit dood,
O Geliefde diep in mijn schoot,
O wereld meer dan alles groot,
O Zaligheid dit is de Dood!

De teedre vrouw,
Kind van ziel,
Waar nooit het slechte in viel
Met schaduw troebel, maar alles klaar
Door de grootheid en goedheid van haar ziel,
Kwam door haar Geliefde
In den hemel
Van Liefde,
Steeg nu trillende
Maar klaar willende
In den hemel.

De groote Geest der Muziek kwam in de gouden
Verrukkingen.

De groote Geest der Muziek kwam in de gouden
Liefde.

De geest van de gouden Geest der Muziek
kwam in de gouden
Wolken,

De geest van de gouden Geest der Muziek
Kwam in de gouden ideëen
Der Liefde.

Het lichaam van de Gouden Geest der Muziek,
Zoo warm en naakt en teeder
Liggend, trok op in de gouden
Verrukkingen.

Het lichaam van de Gouden Geest der Muziek,
Zoo warm en naakt en bloeiend,
Trok op hoog naar de gouden uren.

Het lichaam van de Gouden Geest der Muziek,
Bloeiende liggend als een damp
Vergeestelijkt trok op in de gouden wolken,
De wolken der Ideëen, der Gedachten
Van Liefde.

Hare zachte teedere en witte Geliefde
Liggende naast haar was zooals een bloem
In haren damp.

De zachte teedere en witte Geliefde
Was in haar.

De zachte teedere en witte Geliefde
Vervulde haar.

Maar de groote gouden Muziek kwam in de gouden
Wereld der Liefde.

Maar de groote gouden Muziek kwam in de gouden
Ideëenwereld der Liefde.

Het Lichaam van de gouden Geest der Muziek
Kwam in de gouden
Ideëenwereld der Liefde.

Als een Engel in witte bloemen
Kwam de Geest der gouden Muziek
In de Ideën der Liefde.

Als een zachte Engel door witte bloemen
Kwam het lichaam der gouden Muziek,
Zoo rood en warm en teeder,
In de Ideëen der Liefde.

Als een Engel in bloeiende bloemen,
In witte lelieen en lelieen der dalen,
Kwam de bloeiende Geest der Muziek
In de Ideëenwereld der Liefde.

Als een bloeiende Engel in witte
Bloemen en lelieen der dalen
Kwam de zacht rood bloeiende Geest
Haar Lichaam in Ideëen der Liefde.

Als een bloeiend lichaam eens Engels
In bloeiende bloemen, de witte
Der lelieen, kwam de zachte Geest
Der Muziek in de Ideëen der Liefde.

Als een bloeiende lichtroode Engel,
Bloeiende bloemen van lelieen,
Kwam het lichaam der gouden Geest
Der Muziek in de Liefde, de Liefde.

En, hare witte Geliefde,
Ik zag haar gouden Geest
Van haar wit bloeiende leest
Opstijgen in de Liefde.

En ik, haar teedre Geliefde,
Zag van haar gouden lamp,
De gloeiende witte Liefde,
Om haar hoofd zooals een damp.

En ik, haar warme Geliefde,
Zag haar witte leest
Worden tot Geest
Van Liefde.

En 't is als een kristal -
De Dag -
Haar zachte verdwijning,
En haar opnieuw verschijning,
De Geest der Muziek in hem, in het Heelal.

En 't is als een kristal,
De zachte verdwijning,
En haar opnieuw verschijning,
De Geest der Muziek in Hem, in het Heelal.

Uit de donkere aarde
Komt op het licht,
En het Heelal zweeft in het licht
Der Liefde.

Gij ligt in 't licht der Eeuwigheid,
In dat licht, dat zich om ons breidt,
Zweef ik.

O niet van mij het licht,
Dat zich over u breidt,
Het is, het is het licht
Der Eeuwigheid.

O niet van u het licht,
Dat zich uit u verspreidt,
Het is, het is het licht
Der Liefde der Eeuwigheid.
Gij ligt daarin,
Ik zweef daarin.

**[Deel 3
Bij de nederlaag der revolutie]**

I.

Maar stil, zooals het avondlicht
Voor den nacht, -
Zoo is de Revolutie toch gezwicht,
Voor de overmacht.
En zacht is toen de gouden Geest
Der nieuwe Menschheid, uit haar leest
Heengegaan. -

En stil heb ik gezworven,
Zingende voor de gestorven:

Ach! nu het Heelal openging in Liefde,
En nu de Menschheid
Zich voor het eerst toonde in Liefde waaraan geen grens leit,
Moest Gij gaan sterven!
Heen is de wadem
Van Uw gloeienden geest.
Heen is de roode adem
Van Uw leest.
Ledig zijn alle werven.

Maar ik wil U bezingen
In teedere liedren,
Die bevende siddren
Van mijn mond,
Opdat Uw gouden wadem,
Eerste hooge adem
Der Nieuwe Menschheid, -
Door deze ringen
Van zangen de Eeuwigheid vond.

Nog was rondom ons onze zegepraal,
En, zooals bloemen binnen zachten regen,
Begonnen arme slaven allerwegen
Te ontluiken, in Vrijheids warmen straal.

En op de aarde ontstond nieuwe taal,
Ov'ral, aan alle zeeën, opgestegen
Uit de kelen der slaven, die zoo hegen,
Of in hen smolt bloeiend edel metaal.

En de Geest der Nieuwe Muziek der Nieuwe Vrijheid
Zweefde of boven, in de gouden zaal
Des hemels, en deed licht dalen als regen

Over de aarde, of kwam zelf gezegen,
Als een bloem, met een teeder bont gedaal,
En liep tusschen de nieuwe bloemen in blijheid.

Diep in de duinen lag ik op mijn bed,
Alleen, ver van de menschen, in den nacht,
In de stilte van 't Al, als water zacht,
Door den slaap hoog, teeder, vochtig gebet,

Onder der sterren wonderbare net.
Maar toch - mijn leven lang - gespanne' op wacht
Naar hare komst, luistrend, en mijn gedacht
Vol van harer komst hooge, vaste wet.

En toen, eensklaps, was 't of zij onder sloop
Langs mijne deur, en langs mijn muren streek,
En een rilling trilde van haar naar boven.

En ik hoorde haar zacht zingend gesprek,
En in mijn droomen kwam de nieuwe hoop, -
En zij verdween in Hollands duinenhoven.

Ik ontwaakte, en stortte mij in 't bad
Van den dauw en de gouden morgenkleuren,
En, om mijn lichaam heen, de wolk van geuren
Van de duizenden bloemen om 't duinpad.

En daar ging zij, mijn grootste liefste schat,
Door de duinen en achter de bolle deuren
Der boschjes, en daar kwam zij weer te veure
Tusschen de helling, op der mossen mat.

En 'k zag haar zitten aan een duinebron,
Een zacht en diep ruischenden waterval,
Die wegstroomde naar 't lage vlakke land.

En ik hoorde haar gouden zangenszon,
Hare stem, o! haar gouden zanggeschal,
In de taal van het wonderschoon Holland.

En ik verheugde mij, dat haar wereldtaal
Ook klonk in mijne zoete moedertaal.

En ik volgde haar als haar kleine page,
Door de goudene dag- en nachtplantage,
En dacht dat nu de nieuwe poëzie
Onsterflijk ontstond in haar melodie.

En 'k zag haar staan. Zij stond, zelve de zon
Der nacht, voor de eindeloze wildernis
Van het heelal, de tijd'looze plantage,
Schemerend, peilloos, in lichtblauwe verte.

En aan haar voeten zat de kleine page,
De wachter van het hoogtrotsche gesternte, -
Blauw en wit fonklend, laag aan horizon, -
En ver weg lokte de geheimenis.

En zij schreed voort, het heelal tegemoet,
De gesternten voorbij en de plantage,
Naar het oneindige en diepe blauw,

Met haar gouden, goud weerkaatsenden voet.
Zij, de Geest der Nieuwe Muziek, mijn Vrouw, -
En ik gelek dien schitterenden page.

Maar plotsling, ach, geleek het, dat haar kleed,
Geleek het, dat de rand van haar japon
Verder uit mijn oog te stijgen begon,
En omhoog in 't heelal, hooger, vergleed.

En of de Geest der Muziek, o! de Bron
Van mijn Heil, in het licht van de nachtzon,
Besteeg al hoogre treden der trap breed,
En reeds zeer hoog in 't eindelooze schreed.

En tegelijk rolde over de aarde,
Een donkre wolk, van licht rood vuur een wolk,
En hief zich in schemer een licht geschreeuw.

En 't was of van wentelende angstsneeuw,
En van bloeddruppels, en van moord, een kolk
Over haar ronding in 't geel licht omwaarde.

Karl Liebkecht.

Karl, Uwe trotsche, machtige gestalte
Vervult Europa met een stralend licht.
Gij staat boven de massa, als boven 't dicht
Weefsel der zee een zuil, de Noorsch-basalten.

Gij hebt het roode vaandel opgericht,
Toen het, een vod, lag op de vuile vaalte,
Wapperend stralende voor elk gezicht, -
Gij, Man van edel en zuiver gehalte.

Gij stierft. Waardoor? Vermoord door 't kapitaal,
Maar ook door de arbeiders die u verlieten.
Die u alleen met uw vijanden lieten,
En niet luisterden naar uw hooge taal.
Uw liefde stierf, omdat zij werd verlaten
Door de Deutsche arbeiders, die Uw liefde haatten.

Rosa Luxemburg.

Rosa, grootsche, eedle, machtige Vrouw,
Met uw klaar verstand, uwe reine liefde
Voor de arbeidersklasse, uwen Geliefde,
Aan welken alleen gij uw leven trouw.

Gij gingt zooals een hooge klare ster
De arbeidersklasse voor, uwen Geliefde,
In den strijd, - en uwe klare liefde
Lichte voor hen uit, ver, alleen en ver.

Gij stierft. Waardoor? Door 't kapitaal vermoord,
Maar ook door de arbeiders die u verlieten,
Die u alleen met uw vijanden lieten,
En niet luisterden naar uw verre woord.
Uw liefde stierf, omdat gij werdt verlaten
Door de Duitsche arbeiders, die Uw liefde haatten.

Lenin.

Lenin, gij machtigste, dapperste Strijder,
Gij alles durvende en hooge Held,
In diep bezinnen en het verst geweld
Even machtig, - gij werdt de bevrijder

Der boeren, en wildet worden ook de leider
Der Russische arbeiders ter vrijheid, redder
Van het geheele wereldproletariaat,
En stichter van den communistischen wereldstaat.

Gij stierft. Waardoor? Door 't kapitaal, gij, Held,
Dat voor een nog te hooge taak u steld',
Maar ook door de arbeiders die u verlieten,
Van West-Europa, en Rusland alleen lieten.
Uw liefde stierf. Omdat gij werdt verlaten
Door de arbeiders Europa's, die uw liefde haatten.

De honderdduizenden arbeiders, die tusschen 1917 en nu hun leven gaven voor het communisme.

Gij donkre drom van roem- en nameloozen,
Gij bleeke schaar van even groote helden
Als die drie waren, Massa, ongetelde,
Van arbeiders Europa's, have-looze,

Die den dood boven de slavernij stelden,
Voor de Vrijheid, die het stil graf verkozen
Boven het werkhuis, en het sterven wilden
Boven het bleeke leven, 't bloedelooze, -

Gij stierft. Waardoor? Gedood door 't kapitaal,
Maar ook door de arbeiders die u verlieten,
Die u alleen met uw vijanden lieten,
Of die u vermoordden met vuur en staal.
Uw liefde stierf, omdat zij werd verlaten
Door de millioenen arbeiders der wereld, die uw liefde haten.

En stil hief ik mijn heetbeschreide oogen
Naar haar, waar zij was, daar hoog in den hooge.

En zij verdween steeds verder, en ik zag
Haar verdwijnen, haar lichaam en haar kleeding,
Haar ronde hoofdje en haar diepe treding,
In den grijs ritselenden eeuw'gen dag,

Die is ook nacht. En het laatst werd de vlag
Van haar gewaad, met teedere verbreeding
Beneewaarts, één met 't Al's eindlooze reeding,...
En 't Al bleef niets dan één grondeloos Ach.

En in de wervlende kolken der duinen,
En van de alles overstroomende zee,
En uit d' oneindgen hemel waar zij stierf,

Stormde de wanhoop aan, de donkerbruine,
Stortte het grijze, nooit rustende wee,
En vermoordden het hart, dat haar nu dierf.

Ledig is het Heelal,
Ledig zijn alle werven,
Nu stil is hare mond.
En het is avond.

Zij is
Er niet meer,
Er is alleen gemis,
En het is avond.

Ledig is het Heelal,
Ledig zijn alle werven,
Nu verdwene' is haar straal.

II.

Nooit zal ik zien
De schoonheid van een vrouw.
Nooit zal ik mij koestren in haar schoot.
Nooit zal ik zien,
Wat ik in droom aanschouw,
Een menschheid puur van goud.
Eerder vat mij de kou
Van den eeuwigen dood.

Was dit 't misschien
Waardoor ik, jong, wist dat ik moest verlangen
Voor eeuwig,
En derven?

Wist ik dat ik zou zien
Nooit wat ik zou verlangen,
En, sneeuwig,
Sterven?

De storm gromt hoog voor mijn ramen
Uit 't ondoorgrondelijk boek,
En tegen hem aan in mijn kamer
Werp ik me in een hoek.

O gouden meisje zoo vruchtbaar,
Gij gaat in storm voorbij,
En tegen 't raam aan, onvruchtbaar,
Sta ik met wat ik lij.

‘Ik vraag u, u te storten in de zee
Van liefde, die heeft land noch ree.

Mijn liefde heeft geen hoop,
Maar, als de zee, eindlozen loop’.

‘Wilt gij met mij zwemmen?
Daar is geen remmen.
Wilt gij met mij hongren?
Daar is alleen verlangen.
Het land zien wij niet,
Hooren alleen het liefdeslied’.

Uit der muziek zielsdiep wijze vragen
Hoor ik uwe stem.
Van verlangen, branden, wagen,
En vertsagen,
Voel ik den angstigen klem.

Als een ster in den nacht
Zijt ge, zoo ver en zoo na.
Als ik u gadesla,
Weet ik dat 'k eeuwig wacht,
Maar dat ge mij zoo na.

Bij de regenvlagen
Krimpt het hart tesamen.
En de gedachte kruipt tot vragen
Bij u, Geliefde, om opname.

O kon ik zijn in u,
O kon ik maar zijn niets,
Geheel in u, in u.
Dat men mij zocht en niets
Vond, maar een spoor, een iets
Van mij, in u, in u.

O kon ik maar alles,
Geliefde, u geven.
Maar niete lesch
Ik dien dorst met mijn leven.

Ik heb getracht te vinden
Uur aan uur.
Maar ik kon niet vinden.
Dit was mijn vuur.

Liefste! hongren, verlangen, niet eten
Noch drinken. Alles vergeten
Zijn in een reusachtige ebbe
Van alles. Maar uw beeld te hebben!

Omdat ik zeker weet, dat
Er is op aard geen schat,
Die stilt volkomen verlangen,
Daarom nam ik den honger
Aan als mijn heele leven,
En het zoekende beven.

De Aarde stort zich in de diepte
Van 't donkere Heelal, goudblauw.
Zij sleept mij mee. Ik sterf. Ik liep te
Zoeken wat ik nooit vinden zou.

Na den dag, die nooit het verlangen stilt,
Gelukkig dat de nacht er is, die wijkplaats.
Wel brengt ook de nacht niet
Wat diepe leegte stilt,
Maar ik ben één met haar nachtelijke koelte,
En, daar zij leeg is,
Vergeet ik dat ik ledig ben.

Hij, die het zonlicht heeft, heeft niet de zon,
Maar ook als ik u nooit bereiken kon,
Dan had ik toch het licht uit u, mijn bron.

Geliefde,
Hier, waarheid,
Nu:
Ik heb pijn,
Ik wil zijn
In u.
Dit derven
Doet mij sterven -
Maar toch is zaligheid
Dat ik liefde
Heb voor u.

O Geliefde,
Ik ben te zwak
Voor mijn taak,
Help mij, Geliefde.

‘Wees niet bang voor de nachtschaduw,
Denk, bedenk dat in zijn luw
 Wezen de Raadselen wel staroogen,
 Maar dat in de diepe zachte boogen
Der Sluimering ook de Waarheid wacht’.

Neen, Geliefde,
Ik ben te zwak
Voor mijn taak,
Help mij, Geliefde.

De zee is dood,
De aarde is dood, -
Omdat de Muziek dood is, - het brood
Des levens.

In den avond
Is alles een afgrond,
Hemel en bergen en zee -
Onmetelijk wee.

Ik sta in den avond
Op den rand van een afgrond
En schouw in het Heelal -
Niets was, niets is, niets zal.

‘Een sprong in de diepte,
En ik sliep te
Slapen met Haar, mijn Geliefde.
O warme zachte Liefde’.

O zaligheid! vanwaar gij?
Leven en dood is mij.

O zaligheid, wat is mij?
Leven en dood zijt gij.

III.

Aan 't grauwe zeestrand
Zat ik somber en alleen,
Door nederlaag der arbeiders
En dood van mijn Geliefde.
De zonne zonk en wierp
Bloedrooden weerschijn in het water,
En de witte golven, uit de verte
Door den vloed gedrongen,
Schuimden en ruischten langzaam nader.
Het land ver achter mij was stil en dood,
De menschheid leek gestorven.
En eenzaam daald' de gele avondster,
Met zwijgend vuur,
Weg in de donkre zee,
En alle sterrenreien reisden mee,
Terwijl daar regelmatig boven 't duin
De tegenreien rezen.

En bij het stille sombre klagen
Van wind en water,

In 't wit en groene licht van maan en golven,
Trekken vane nevels, nachtkinderen,
Het land uit, zeewaarts.
Geluidloos is hun spel en langzaam
Dwarlen zij dooréén en worden één haast
Met de golven.
Het levenlooze alleen beweegt,
Wat leven heeft, het zwijgt,
En langzaam buig ook ik mijn hoofd in 't zand.

Eén toon. - Van uit het vaste land
Achter mij rijst één klank naar boven,
Als een vuur in den nacht,
Als een vuur in het donker,
Als een stam van geluid.

Het is zooals een nieuw woord,
Vroeger nooit op de aard gehoord.

En de hemel kleurde zich in het Oosten,
En weerkaatste de kleuren in het Westen..

En daar ging de wereld open!
En de zon hield de aard ten doope,
En goot haar op het hoofd de stralen, -
Of als moeder, het kind in den arm,
Die het geeft de borst stil warm,
Ziende naar het ademen. -
En daar kwam mijn Liefste geloopt
Van ver op de oceanen,
Waar de sterren, de zon en de mane
Als eenzame lichten op dwalen....

En zij snelde naar mij toe, mijn Geliefde,
Die mij boven alles liefde,
Omdat ik als eersteling zong.
En zij snelde naar mij toe, mijn Moeder,
Die altijd was mijn Behoeder,
Aan wier knieën en borst ik drong.
En zij liep naar mij toe, mijn Vrouw,
Die mij was zoo diep, zoo diep trouw,
Als een water dat uit een rots sprong.

En zij kwam dichtbij en ze stelde
Zich vóór mij, in diepe stilte, -
In de ruime des Heelals gewelven.
En begon tot mij zacht te spreken:

‘Mijn teedere Dichter’, zoo zei ze,
De schoone, de heerlijke, wijze,
‘Mijn Dichter, - haast al te weeke! -
Ik was de Idee der arbeiders,
Ik was de Idee van de strijders.
Als Idee ben ik gestorven,
Maar ik heb hooger leven verworven. -
Ik leef nu in de arbeiders zelve. -
Ik leef in die wondere zaden,
De groote, de trotsche Arbeiders-Raden. -
Word één met hen, één met hen, leeren
Moet gij, mijn Dichter, mijn teere
Opnieuw.....’

Zoo sprak zij, en gaf hare handen
Langen tijd aan de mijne te pande,
En zag mij met hare oogen,
Blauw onder het goudbruine hooge
Haar, aan. Zooals een schaap de herder. -
En ik ging heen en mengde me als een ster der
Vele tusschen de arbeiders hun arbeid,
En zocht te leeren hunne nieuwe waarheid.

IV.

Goud in haar eigen afglans staat de maan,
En gaat over in haar wijkenden gloed,
En de nacht, diep blauw, rijst haar tegemoet,
En doet zijn diep blauw in haar overgaan.

En 't is daarbove' één heen en weder gaan
Van gouden lichten, dat zich spieglen doet,
En van opvangenden, nachtblauwen vloed,....
Voor mij in diep in vore der aarde staan.

En o!, terwijl ik diep in 't donker sta,
Verrijst daar plotsling, en staat als kristal,
In 't goud der maan en nacht van het heelal,

Mijne Geliefde, goudgehelmd, in gele wâ,
In balsem van den nacht en gouden vlâ,
En geeft en ontvangt stil stralen en straal.

Goud in haar eigen afglans staat de maan,
En gaat, teer deinzend, over in lichtgloed,
En de nacht, diepblauw, rijst haar tegemoet,
En doet zijn balsem in 't goud overgaan.

En 't is daarbove' één heen en weder gaan
Van goud licht, stilstaand, dat zich spieglen doet,
En van zich stortenden, nachtblauwen vloed....
Voor mij in diep in aardevoren staan.

En o!, terwijl ik diep in 't donker sta,
Ontstaat daar boven plotsling, als kristal,
In 't goud der maan en nacht van het heelal,

Ik zelf, mijne Gedaante, in gele wâ,
In balsem van den nacht en gouden vlâ,
En geeft en ontvangt stil stralen en straal.

Goud in haar eigen afglans staat de maan,
En gaat over in wijkenden lichtgloed,
En 't heelal, diep blauw, staat haar tegemoet,
En doet zijn diep blauw in haar overgaan.

En 't is daarbove' één heen en weder gaan
Van goudglans, die zich in zich spieglen doet,
En van zich in zich weerkaatsenden vloed...
Voor mij in diep in aardevoren staan.

En o!, terwijl ik diep in donker sta,
Verrijst daar plotsling, en staat als kristal,
In 't gouden licht en nacht van het heelal,

De Ééne Menschheid, in gele gewa,
In balsem van den nacht en gouden vlâ,
En geeft en ontvangt stil stralen en straal.

En in mijn diep in donkre voor der aarde staan
Voel ik mij zelf, Geliefde, en Menschheid overgaan
In elkander, en Één worden, met het Heelal,
En daarin, ja daarmee, worden één licht kristal.

1910-1924.